14/20

Duce & Auſpice
Summo Naturæ Gubernatore!
AUTHORITATE ET CONSENSU
Magnifici & Ampliſſimi
ORDINIS ASCLEPIADEI,
In Alma hac & florentiſſima Studiorum
UNIVERSITATE ARGENTORATENSI:

FOETUM MONSTROSUM ET BICIPITEM,

DISSERTATIONE HAC INAUGURALI:
PRO
Summis in ARTE MEDICA Honoribus &
Privilegiis DOCTORALIBUS
ritè conſequendis,
Solenni φυσιοθαυμαστῶν Examini
Cum ejusdem SCELETO
ſiſtit

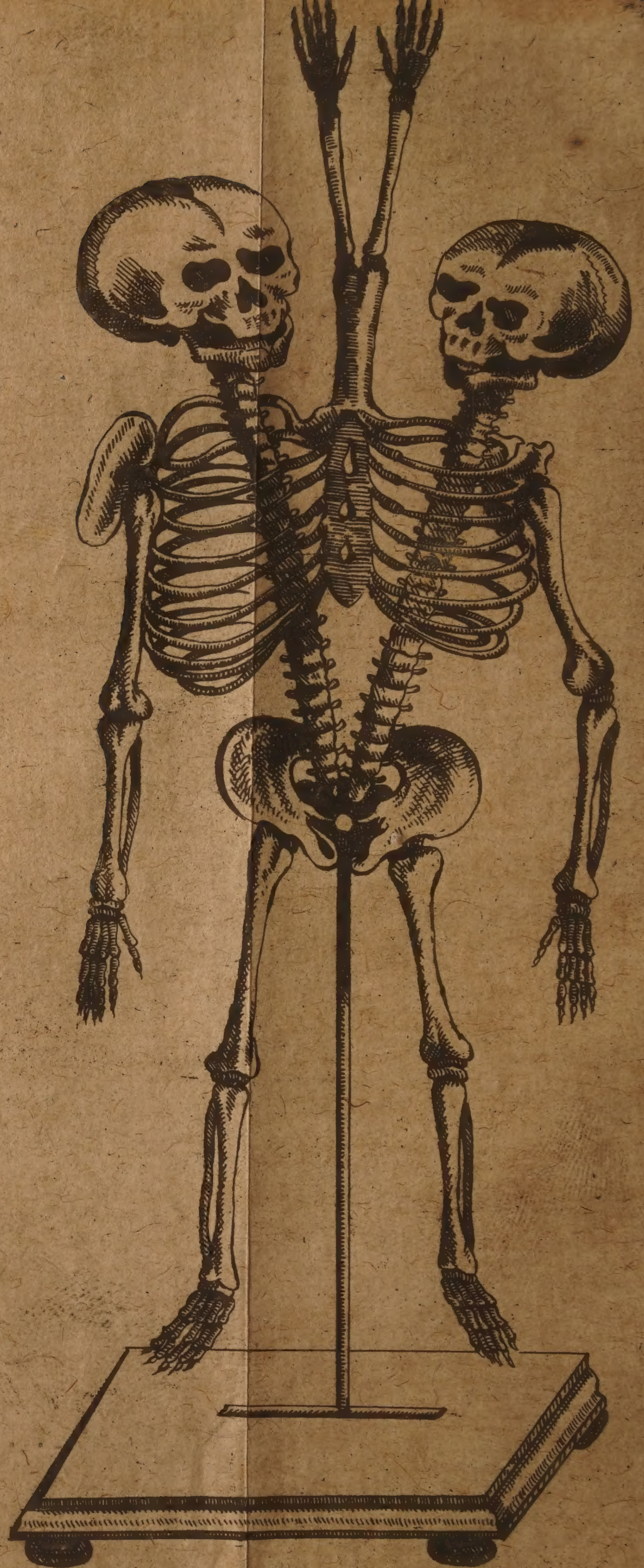
JOH. CONRADUS BRUNNERUS,
Diſſenhofiano-Helvetius.

Ad diem Menſis Septembr.
h. l. q; conſuetis.

ARGENTORATI,
TYPIS JOHANNIS WELPERI.
ANNO M DC LXXII.

WELLCOME LIBRARY INSTITUTE

INCLYTO
DISSENHOFIA-
NORUM
MAGISTRA-
TUI,
VIRIS
MAGNIFICIS, NOBILISSIMIS, AM-
PLISSIMIS, PRUDENTISSIMIS
PATRIÆ PA-
TRIBUS,

DOMINIS SUIS GRATIOSIS.

nec non

MAGNIFICO MÆCENATUM PARI:

VIRIS

Nobiliſsimis, Ampliſsimis, Experientiſsimis,

DN. JOHANNI ALBERTO SEBIZIO,

Medicinæ Doctori ac Profeſſori in Illuſtri hac ARGENTORATENSIUM Univerſitate Celeberrimo, Reipublic. Phyſico undiquaque meritiſſimo, Præceptori ſuo ac Patrono Parentis locò colendo.

DN. JOHANNI JACOBO WEPFERO,

Doctori Medico Celeberrimo: Sereniſs. Principum ac Illuſtriſſimorum Comitum, nec non Schafuſ. Reipubl. Archiatro feliciſſimo: Facult. Med. Baſil. Aſſeſſori Ampliſſimo, Patrono ac Cognato optimo.

SINGULIS STUDIORUM SUORUM PATRONIS ac PROMOTORIBUS SUMMIS,

Devotionis & gratitudinis humillimæ ergò

THEMA SUUM INAUGURALE
ſacrum eſſe ſubmiſsè voluit
TANTAR. AMPLITUD.

Cliens ac Cultor devotus

Joh. Conrad. Brunnerus.

PRÆFATIO.

QVantum Anatomia, indefeſſa ac fida *Pæonis* famula Medicinæ indies adferat ſplendoris, nobis vel documento eſſe poſſunt præclaræ quæ ex Cadaverum Diſſectionibus peti ſolent Obſervationes. Hæc quippe, prænobilis Ars Naturæ abſtruſa, quæ aliàs ne acutiore quidem mentis ſcrutinio perquiri poſſent; teſte *a*) *Pergameno* illo, planè oculis noſtris ſubjicit atque exponit. Alma *Argentina* in hoc etiam ſplendoris genere deficere noluit, dum non ita pridem locum ſtudio, quod notamus aptum in ſe exſurgere juſſit: præclari operis monumentum hoc, vel poſteritati ſui Authorum laudem loquatur! Eximium ſanè illos præſtitiſſe opus vel ipſa Natura, mirabilium novorum antiqua Parens nobis tacitè innuit, dum rariorem nuper exponendo Caſum ipſorum inſtitutum juvat, ornat ac celebre reddit. Quum itaque, peracto per Dei gratiam Examinum ordine nobis Diſputatio ſcribenda fuiſſet, opportunè Caſus ſe obtulit, quo Mulier, deinceps nominanda partum monſtroſum

a) Libr. 2. de anatom. adminiſtr.

enixa eſt. Iniquum autem dum cenſerent *Facultatis Profeſſores Ampliſsimi, Patroni ac Præceptores ſummi*, ut Theatri noſtri (cui tanta novitatis gloria bonis, ſi vis, auſpiciis obtigit) ſplendidum hoc ornamentum ſupprimendo tum ipſi, tum Curioſis injurii eſſemus; obſequii, quæ nobis relicta eſt gloriâ inductos nos optimè facturos ſperavimus, ſi Caſum publicâ hac Diſſertatione exhiberemus ac proferremus in apertum. His itaque liceat nobis difficilem provinciam ſubeuntibus, non uti debemus, verùm ut poſſumus morem gerere, nóſque ad enarrationem Casûs liberiorem accingere. Tu interim, Benevole Lector errores, quos in tam fuſa materia, cenſore *b*) *Liceto*, plures eſſe non dubitamus vel toleres vel emendes obnixè rogamus: nobis autem noſtram collocâſſe operam ſufficiat. Deus fons omnis boni dirigat calamum, quò cedat feliciter cœptum!

b) Tract. de monſt. Præfat.

HISTO-

HISTORIA PARTVS MONSTROSI.

ANno, quem agimus, 1672. die 17. Martii Mulier quædam Argentinenſis, nomine *Anna Magdalena, Thomæ Reuteri*, Sutoris Uxor ſatis honeſta, poſtquam ſeptem enixa fœtûs jam de octavo prægnans addendo cogitaret, quinque geſtationis menſes ſatis bene, nullâ imaginationis vi turbata vixit: poſtea verò indies majorem perſentiſcere moleſtiam cœpit: tumor quippe pedum, varices nigricante ſanguine turgidi ac tortuoſi, ipſa denique Pleuritis afflixerunt miſeram. Inſtans autem partus, quum non pateretur moram, anxia quærebat opem, quæ mox, inciſâ venâ bono cum levamine lata fuit: vix autem duabus horis exactis partûs indicia apparuerunt. Vocatâ itaque Obſtetrice, omniúmque rerum apparatu facto, pariendi dolores invaluêre; quibus per aliquot horas perſeverantibus Infans exitum quærens capitulúmque exſerens partûs naturalis ſpem fecit. Mox autem Mulierculæ aſſidentes difficillimum conſpicere eundem coactæ ſunt, adeò ut capitulum, quod jam vidit lucem in manibus Obſtetricis emortuum grumoſo ſanguine circumfuſum lividúmque in magnam excreverit molem. Miſe-

ro hoc

ro hoc ſtatu per octo horas parturientem ad extremas anguſtias adigente, tandem fortè fortuna oblato medicamine & aſſumpto cum Adſtantium ſtupore & admiratione ſumma alterum, quod hactenus partum remorabatur capitulum in lucem prodiit, ſicque deinceps miſera hæc extremâ urgente neceſſitate fœtum ſuum enixa eſt monſtroſum, mortuum. Parentes interim lugubri hoc Caſu contriſtati Infantem juſſu Obſtetricis juratæ *Domino*, qui tunc temporis officii dignitate eminebat & adhucdum eminet, *Conſuli* transmiſerunt, qui cùm & ipſe rei Medicæ intereſſe pro ſingulari ſua prudentia exiſtimaret, hunc ipſum *Dno. D. Joh. Alberto Sebizio, Phyſico Reipubl. ordinario ac Anatomiæ Profeſſori Ampliſſimo, meritiſſimo* perferri juſſit. Quum interea Fortuna, cui id beneficii debeo eò me devenire voluiſſet, pro ſingulari, quo me (publicè fateri liceat) immerentem vel quotidie afficere ſolet *favore* & mihi fœtum hunc monſtravit. Mirabilis ſanè externa, tota quanta miranda erat facies! Ut autem rem, uti verè meretur intimè perluſtremus, priùs Externam ejus figuram exponemus, cui poſtmodum præclaram, quæ in Apertura emicuit ſubjiciemus faciem. Eam quod ſpectat: Duo erant *capita* ex duplici *collo* enaſcentia, dextrum ſcilc: atque ſiniſtrum, quorum illud hoc magnitudine atque perfectione ſuperabat: Inter utrúmque caput duo *brachia* communi integumento involuta exerta erant: *Manûs* etiamſi disjunctæ, mirificè tamen ſeſe invicem ſpectantes & quaſi fraternam ſibi invicem fidem promiſſuræ apparebant: Duo præterea *brachia* ex humeris ſub utróque

capi-

capitulo protenſa: *Pectus* amplum, deorſum verò ſtrictius: *Abdomen* naturalem præ ſe admodum ferebat faciem: *Membrum virile* unicum in medio legitimè erat diſpoſitum: *Scrotum* verò turgidum erat atque refertum. In parte poſteriore propè ad ſcroti exortum *foramen*, è quo cruentum quid, rudimentum alterius membri naſcituri ſimulans propendebat, erat conſpicuum: quod cùm propter loci & figuræ inconvenientiam pro ano vix haberi poſſet, aliud quidpiam fore judicatum fuit. In apertura verò ac penitione inquiſitione anum quocunque ordine locatam extitiſſe deprehenſum fuit: Cæterùm *ſtructura pedum* erat ſimplex, ſicut ex effigie, quam majoris perſpicuitatis gratiâ adjecimus colligere licet.

Interea, quum *magnus Studiorum noſtrorum Apollo Joh. Albertus Sebizius, Præceptor noſter atq; Patronus ſummus* rem altiore indagine dignam deprehendiſſet, (juvat enim ſæpè hujusmodi monſtra aperire, ut interna quoque errata varia Naturæ pateſiant, uti præclarè docet acutiſſimus horum Annotator *α) Ulyſſ. Aldrovand.*) vocatis quibusdam *Artis Medicæ Cultoribus* cadaver noſtrum in *Theatrum* deportari juſſit. Itaque in præſentia *Viri Excellentiſſimi Marci Mappi, Medicinæ Doctor. ac Profeſſoris Celeberrimi: Univerſitatis h.t. Rectoris Magnifici, Patroni ac Præceptoris devotè colendi*, aliorúmque doctrina illuſtrium Virorum, φυσιογνώςης, quem antea laudare cœpimus Cultrum Anatomicum adminiſtravit. Aperto itaque abdomine, *Vaſa umbilicalia* ſimplicia, at inſignia ſuo in exortu (*vena* convenienter è fiſſura jecoris: *Urachus* è fundo veſicæ,

α) Hiſtor. monſtror. pag. m. 645.

& *duæ arteriæ* è ramis iliacis emergentes) fuêre reperta: *Inteſtina* verò duplicia à duplici oriunda ventriculo progrediebantur usque ad finem Inteſtini Ilei, ubi palmam ſuperiùs in unum terminabantur meatum, qui in progreſſu conſtituens *Inteſtina craſſa* deſinebat in foramen illud, quod foris erat conſpicuum. Geminus quoque, uti dictum *ventriculus*, cum ſuo quivis *æſophago* apparuit. Cæterùm *Jecur* obſervatum fuit unicum, quantitate tamen continuâ diſcretam reſarciens. *Vena cava* ſimplici ramo è jecore egrediens viſa fuit, quæ in progreſſu versùs ſuperiora proculdubio (refrænavit enim avidum penitiùs rimandi mentis impetum temporis brevitas) bifurcata duplici cordi inſerta erat: versùs inferiora autem, cùm omnes fere partes eſſent ſimplices, ſimplicem quoque tendiſſe ſana ratio ſuadet: *Lien* inſuper unicus in ſiniſtro hypochondrio delituit. *Duo Renes* ſatis inſignes: unica item *veſica* cum ſuis *ureteribus* naturaliter conſtitutis. *Vaſa ſpermatica* aderant ſimplicia, quibus circa initium proceſſuum peritonæi *Caro quædam* adjecta & quaſi circumvoluta erat, teſticulum fœmininum mentiens: exinde per proceſsûs peritonæi progrediebantur ordine optimo in ſcrotum, ubi naturali ac conſueto modo in binos inſerebantur teſticulos: *Scrotum* verò, quod extrinſecus apparebat turgidum, multas, ſicut & abdomen fundebat ſuperfluitates. *Reflexo* poſtmodum, quod unicum erat *Sterno*, duo *Corda*, quorum dextrum ſiniſtrum magnitudine longè ſuperabat, ſuis quodvis vaſis inſtructum, communi involuta *pericardio* admirationem ad ſe rapuerunt. A duplici in-

ſuper

ſuper *Trachæa*, duplex *Pulmo* enatus cavitate thoracis concluſus erat. Et hæc ſunt, quæ in Cadaveris noſtri Eviſceratione occurrerunt notatu digna, quæ repræſentabit clariùs ipſa rei effigies. Supereſt nunc ut accedamus ad Oſſium ſtructuram (quæ in Theatri gloriam aſſervatur) æquè mirificè fabricatam. Duo quippe *Capita* duplici *Collo* erant ſuperimpoſita. Duplex inſuper *Spina dorſi* (cum ſuis quævis *Coſtis*, quarum illæ interiores propter loci anguſtiam coactè erant incurvatæ) inter duo oſſa *Innominata*, duplici *Oſſe ſacro*, ad inſtar cuneorum ligno findendo infixorum interſerebatur. Inter duo oſſa ſacra, alia quædam *portio oſſea*, os coccygis tertium, aut ſi mavis, lapidem Carpionis majorem referens erat conſpicua: *Artûs inferiores* legitimè è ſuis acetabulis utrinque prodibant: *Superiorum* verò erant quatuor, nimirum duo ſub dictis capitibus è ſuis *Scapulis* propendebant: duorum autem reliquorum, inter bina capita è *Scapulis* ſuis contiguis exortorum, *Oſſa humeri* in unum coaluêre: *Cubitus* verò utriusque ad ſejunctas ſeparatim progrediebatur *manûs*; ſicut tum ex Icone, tum ex ipſius inpræſentiarum *Sceleti* contemplatione elucebit clariùs. Hæc itaque ſunto, quæ de propoſito Caſu fidâ manu ex accurata tum αὐτοψία, tum aliorum approbatione optima conſignâſſe habuimus neceſſe. Nobis interim, cùm alii Caſum meditati non ſint noſtram mentem cum bona venia pro ætatis & annorum conditione proferre liceat, ſpe fretis, *Candidum Lectorem* æqui bonîque conſulturum, quod à nobis in tam fuſa materia forſan brevitatis gratiâ omiſſum fuerit; potiùs illum oc-

caſionem hiſce ſumpturum, ulteriùs rem actam rimandi. Ne verò *Diſputationis* limites transgrediamur, quantum licet breviori calamo per *Quæstiones* rem tradituri, ejus *Eſſentiam : Generationem : Vitam : Mores & Actiones*; denique & ipſammet *adverſam Valetudinem* & *Obitum*, ſiquidem aliquousque manſiſſent ſuperſtites Exercitii gratiâ conſiderabimus. Prioris ordinis eſto.

QVÆSTIO I.

Utrùm Fœtus hactenus deſcriptus fuerit Monſtrum?

OCcurrat forſan nobis, acturis de monſtris ſtatim in limine quiſpiam nimis otioſus, quem offendat nos intrare januam, nondum ſuperato Ὀνοματολογίας atrio. Verùm facilè nos veniam impetraturos ſperamus, quum inſtitutum penitiùs inſpexerit ille. Non enim de monſtris in genere tractaturi ſumus; aliud nobis eſt quòd monſtramus monſtrum in ſpecie. Proinde hanc parùm morantes pergimus ad explicandum quidſit, quod hactenus deſcripſimus ſubjectum, hoc ſaltem fructu contenti, quòd in cæteris feliciorem re cognitâ progreſſum ſperare liceat. Res autem inveniri per quidditatis & eſſentiæ ſcrutinium ſententia nobis cum *Philoſophis* ſit certa. Monſtri autem quidditatem varii variè exponunt. a) *Ariſtoteles* cum ſuis aſſeclis dicit, quòd ſit ἁμάρτημα τῆς φύσεως, error ſeu peccatum Naturæ. Contra hoſce autem acutiſſimus b) *Cappivaccius*, Ego verò, inquit ſtatuo, neque

a) Libr. 2. Phyſ. Auſcultat. c. 8.

b) Prax. Lib. 6. c. 6.

neque agens univerſale, neque particulare errare poſſe, & proinde monſtrum non eſſe errorem Naturæ neque univerſalis, neque particularis: non illius, quia errare neſcit: non hujus, quia ab illa dirigitur. Verùm pro authoritate tantorum Virorum dici forſan poſſet, quod monſtrum ſit erratum Naturæ, non quidem quatenus talis, ſed quatenus agit per inſtrumenta corporea in materiam propter ineptam διάθεσιν nonnunquam inhabilem: id quod c) *Galenus, ſummus Artis Dictator* eleganter exprimit, dum inquit: Naturæ erroneum & erraticum omne à noſtra proficiſci materia putabis. Agit itaque agens ſeu vis formatrix pro diſpoſitione tum inſtrumentorum, quibus utitur, tum materiei ſubjectæ, exprimendo figuram, quam in ſuo ſinu fovet occultam. Attamen, cùm formalitas monſtri in hoc errore non conſiſtat, ſed tantùm cauſæ proximæ, illis cum facere non poſſumus, niſi forſan *Cauſam* pro *Cauſato* intelligi velint. d) *Heurnius* dicit, quòd ſit, Animal malè compoſitum in utero. e *Cappivaccius* verò, Quod rarò accidit & recedit ab affectibus conſuetis, non ad bonum, ſed ad malum, turpe, deforme. Non procul abludit f) *Sperlingius* &c. Præſtantiſſimam monſtri definitionem putat hanc g) *Aldrovand.* Monſtrum eſt ſubcœleſte vivens, enormi membrorum conſtitutione horrorem cum admiratione intuentibus incutiens: (non quod *vivens* illud poſt obitum monſtrum eſſe ceſſet, aliàs & noſtrum, quoniam illud *vivens* non vidimus, monſtrum appellâſſe nimium putares; ſed quod aliquando vivens fuit, *Aldrovandus* forſan per τὸ vivens intelligit: quamvis & in hiſce nos laxiores

c) Libr. 2. d. dieb. decretor.

d) Inſtit. lib. 5. c. 8.

e) Prax. libr. 6. c. 6.

f) Phyſic. libr. 1. cap. 9.

g) Hiſtor. monſtr. cap. 2. pag. m. 33.

ſimus facilè.) Alii quoque aliter; omnes tamen in eo conveniunt, dum monſtri quidditatem in mala & vitiata partium organiſatione & conformatione reponunt, videſis *h*) *Fortun. Licetum*: in admirabili deformitate, quatenus nimirum à conſueta Naturæ norma recedunt, *i*) *Aldrovandum*. Cùm itaq; & noſter Fœtus propter raram, extraordinariam & planè inconſuetam, quæ ex nuda inſpectione apparuit faciem hunc numerum ingrediatur, jure optimo & ipſum inter monſtra reponimus; in ſpecie eorum, quæ ſpeciem non mutare dicuntur. His itaque perpenſis *Generationis modum* aggreditur.

h) De monſtr. lib. 1. c. 8.

i) Hiſtor. monſtr. c. 2.

QVÆSTIO II.

Quisnam modus extiterit formationis noſtri in utero Fœtûs?

ARdua ſanè, quomodo fiat generatio eſt quæſtio, quæ jamdudum multorum torſit ingenia, cùm ſeſe hîc campus controverſiarum pleniſſimus aperiat. Admiratur tantam Dei ſapientiam *α*) *David*. Profunda quoque hîc *β*) *Galeni* acquieſcit ſcientia, dum Philoſophos hortatur, ut in hanc rem diligenter incumbant, & ſi quid pro ſua ſapientia invenerint ſibi velint ſine invidia communicare. Utinam hoc fuiſſet factum! At priſtinus adhucdum pungit animos aculeus: hinc varii in varias abiêre ſententias quarum nonnullas inſtituto noſtro applicandos proferemus in medium, ex quibus poſtmodum eligere optimam cuivis erit liberum. Quibusdam autem, quibus

α) Pſal. 139.

β) Libr. de format. fœt. cap. 6.

ſemen ex toto eſſe deciduum (inter quos *Medicorum Princeps* γ) *Hippocrates*) perſuaſum eſt, ſuſpicio forſan moveri poſſet, quòd *Parens noſtri fœtûs* (ipſe namque aſſeruit) *gemellus natus fuit*, adeoque ſimilem virtutem, qua ipſe parens procreatus fuerit partibus inſculptam, tunc demum temporis, quo cum Uxore congrederetur (nam antea idem parens ſat formoſos genuit infantes) maximè evolutam, liberam ac maturatam (argumento deſumpto à ſimilitudine parentum quæ interdum in nepotibus demum emicat) ſimile quid intendiſſe; cùm verò materiâ inhabili, ſemine, ſi mavis, fœminino irretita hæc virtus, id operis expedire non potuerit legitimè, factum eſſe, ut immiſſo in uterum ſemine gemellos quidem intenderit virtus hæc, ſemini à partibus impreſſa; ob materiæ autem ineptam διάθεσιν intentionem ſuam proſequi non potuerit.

γ) Libr. περὶ γονῆς.

δ) *Marcus Marci* poſſet forſan ex ſua hypotheſi ejusmodi inſurgere talo: Forma ſeu Species gemina in centris ſeminis duplicis contenta evolutione ac emiſſione radiorum partes figurantium producere duplex corpus molita fuit: cùm verò ſemina à principio diſtincta, poſito jam centro evolutionis confluxerint, factum eſſe, ut radii à duplici centro emiſſi impingendo invicem in latera, ibidem terminati confuſi atque concentrati, tanquam comites poſtmodum perpetui, coaleſcentiam hanc inter utrumque fœtum & intimum conſortium produxerint.

δ) Idear. operatric. Idea. c. 4.

ε) *Kerckringius* & ſua nobis oſtentaturus ova, ita forſan excluderet fœtum noſtrum: Ovum duplex in teſtibus fœmininis connatum, & fœcunditate

ε) Antropogen. cap. 1. & ſeqq.

viri

viri dupliciter imprægnatum, (quem modum in oviparis monſtrat ζ) *Aldrov.*) Aut ſi duplex fœcunditatis principium per tubas cæcas *Fallopionas* circumductum incidat in ovum unicum (qui capit, capiat) tunc à duplici illo generationis principio duplex exoritur in ovo formatio, quæ concluſa atque coërcita cùm ſe legitimè explicare nequeat, ob loci anguſtiam, propinquitatem & materiei inopiam confundi atque connaſci neceſſe eſt & fieri commixtionem (vide η) *Ariſtotel.*) & ſic duplicis fœtûs conſortium & coaleſcentiam factam eſſe Author ſententiæ dicet, exiſtimare liceat.

ζ) Hiſtor. monſtr. de cauſis monſtr.

η) Libr. 4. de generat. animal. c. 4.

Tandem verò quiſpiam denuò inſurgens dicet, Cauſam proximam hujus effectûs fuiſſe facultatem πλαςικὴν depravatè agentem, quæ duplicis hominis generationem intendens, impedita verò partim propter lentorem ac viſciditatem ſeminalis materiei nimiam; ſeu ut mavult ϑ) *Caſpar. à Rejes*, tenuitatem ejusdem nimiam, ob quam dum formatrix in opus incumbit, refluit; unde factum ut non potuerit dividi legitimè & ſecundùm diverſas uteri plagas diſponi, ſicque juxta ι) *Ariſtot.* συμφύεται διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων εἶναι τὰ κυήματα; partim verò propter malam uteri poſitionem, quam interdum nendo factam fuiſſe affirmavit puerpera, unde uterus non potuerit ſeparare, inque diverſas ſuas plagas recondere ſemen, ſicque fine ſuo fruſtrata, quantum quidem per ineptam materiei diſpoſitionem licuerit optimo, quem ſemper intendere ſoleat modo produxerit fœtum connexum. Cùm verò ſemen non ſuffecturum ſingulis efformandis partibus viderit, factum eſſe ut illæ potiſſimùm partes

ϑ) Camp. Elyſ. quæſt. 45. 45.

ι) Libr. de generat. animal. c. 4.

inte-

integritatem ſuam ſint adeptæ, quarum uſus ad vitam magis fuerit neceſſarius: minùs autem tales effinxerit pro quantitate materiei ſuperſtitis, ita tamen ingenioſè, ut uterque fœtus earum ſimplicium miniſterio uti potuiſſet.

Hiſce autem & ejusmodi aliis ſibi ſuam placere ſententiam malumus, quàm nonnullorum iram ſubituri de ſua hypotheſi dejicere. Nos verò pergimus, & quæ noſtra hac de re, ſatis, nî fallor, penſitata ſit ſententia, ſequenti quæſtione declarabimus: veniam tam facilè nos impetraturos ſperamus, ſin minùs tersè & ad palatum quam facilè ſuam cuivis placere ſententiam largimur & ipſi. Modum itaque formationis verum & eventûs cauſam proponit.

QVÆSTIO III.

An propter ſeminalis materiei inopiam natum fuerit monſtrum noſtrum?

MOnſtra quædam provenire à ſeminis defectu, exempla nobis proſtant clariſſima, videſis a) *Paræum.* b) *Aldrovand.* modum vide ibidem. De noſtro exemplo dubitare adhuc quispiam poſſet ultimæ propoſitarum ſententiæ addictus, Cauſam eventûs omnem rejiciendo in vitioſam ſeminis qualitatem, lentam ſcilc atque viſcidam, ob quam idipſum non potuerit dividi; ideoque propter hanc quæ interceſſerit coaleſcentiam tantum ſeminis inſumptum fuerit, quantum vel pro pedum aliarúmque partium, quibus noſter deſtituebaa

a) Oper. Chirurg. Libr. 24. c. 6

b) Hiſtor. monſtr. c. 3. pag. m. 382. de cauſis monſtr.

tuebatur fœtus, formatione ſuffeciſſet. Addeſis, quòd ſemen forſan ſua viſciditate ac lentore irretitum ac intricatum ita fuerit, ut à virtute plaſtica non potuerit explicari, extendi atque pro partium deficientium formatione diſponi. *At verò* ſi adeò ſemen extitiſſet lentum ac viſcidum, ut facultas formatrix irretita ac impedita fuiſſet; quomodo, quæsò partes omnes tam libero Naturæ conſilio potuiſſent diſponi, ut, ſicut infra audiemus, uterque fœtus ex ſingulari naturæ providentia earum ſimplicium miniſterio tam ingeniosè uti potuiſſet, quin potiùs moles rudis ac indigeſta manſiſſet? *Adde &* hoc à priori, quòd ambo Parentes optimâ, ſicut alia vice, quâ liberos ſat formoſos procreârunt, ita & nunc uſi ſint & utantur valetudine, argumento certiſſimo, ſimile & nunc eos protuliſſe ſemen optimè nimirum elaboratum atque confectum. Quemadmodum itaque exquiſita hæc partium diſpoſitio, ita ut à libera & expedita Naturæ induſtria producta videatur, illorum ſententiam ſatis ſupérque infringit ac redarguit: ita quoque hæc ipſa, ſemen optimæ notæ ratione qualitatum præſupponens, nos de alio inquirendo modo reddit ſollicitos. *Credimus autem Cauſam proximam fuiſſe facultatem πλαςηκήν conſultò agentem, quæ duplicis hominis generationem intendens, propter inopiam verò ſeminalis materiei alterum planè imperfectum, partibus inferioribus miſerè deſtitutum fore proſpiciens; arcano ſuo in ſinu matris (ſemper enim dux optima intendit quod eſt optimum) conſilio utrumq; connaſci juſſit ac benigna voluit: eum in finem, quò uterq; communibus organis utens*

utens vitam, ſiquidem ſummus Naturæ Director ipſis conceſſiſſet, ſuam eò commodiùs ac meliùs tranſigere potuiſſet. En tibi cauſam eventûs & ad quæſitum noſtrum reſponſum! Seminis inopia eſt, quâ Natura perterrita aliam ingenioſa invenit viam. Tandem verò menti obſervatur quæſtio ac difficultas, nimirum: cùm partes quædam pro duplici homine defecerint, *Utrùm illa in ſpecie ſeminis portio defecerit, ex qua partes deficientes generari debuiſſent?* Certum namque eſt aliàs, non quidlibet generari ex quolibet: adeoque illa ſeminis portio, ex qua v.g. pedes formari debent, vix habilis videtur pro efformando capite, cujus alia prorſus ſtructura, ἰδιοσυγκρασία atque officium, videſis c) *Caſmann.* Adhæc, ſi virtus plaſtica ex quavis ſeminis portione partem quamvis fingere poſſet, videretur inſanire, (abſit blaſphemia dicto) ſi ſpretis partibus nobilibus interdum efformaret ignobiles, id quod factum eſſe præter exempla d) *Paræi* e) *Aldrovand.* f) *Colleg. Curioſi,* non ita pridem nobis monſtravit per literas *Noſter Helvetiæ AEſculapius, Dn. D. VVepfer.* Verùm quamvis facilè largiamur ex ſpirituoſa ſeminis parte, ſpirituoſas, v.g. cor: ex craſſiore craſſiores quoque, ἀναλογίᾳ ſibi invicem magis correſpondentes generari: ab illorum tamen parte ſtare non poſſumus, qui figuram pro certa quadam efformanda parte ſemini jam à ſimili parentis, in qua reſultârit parte inſculptam ac inuſtam eſſe, ſicque in eo delitеſcere delineatam & per conſequens idipſum ex toto decidi exiſtimant, quorum ſententiam *Venerandus noſter Senex, Magnificus Dn. D.* g) *Melch. Sebizius* examinat, dijudicat atque redarguit.

c) ψυχολογ. cap. 9.

d) Oper. Chirurg. Lib 24. c. 6.

e) Hiſtor. monſtr c. 3.

f) Tom. 2. Obſervat. 36.

g) Exercit. 33. probl. 5.

Nos tamen diſtinguendum putamus quoad quæſiti noſtri rationes, pro affirmativa adductas, inter ſemen, quod jamdum limam ἀλλοιωτικῆς eſt expertum, cujus ſubſtantia jam eſt immutata & certæ cuidam efformandæ parti prævia ac idonea reddita: tunc nempe ſeminis portio pedibus producendis deſtinata, non ampliùs eſt apta efformando capiti: vide hac de re aptè diſſerentem h) *Aldrovandum*: ubi materiâ, capitis generationi deſtinatâ & ad pectus transmiſsâ, capitis ac faciei indicia apparuiſſe meminit. Semen è contra, quod à facultate immutatrice nondum eſt alteratum habere naturalem habitudinem & aptitudinem ad recipiendam formam cujuslibet partis; adeoque ex quavis ſeminis portione quamvis partem formam inexiſtentem producere poſſe perſuaſum habemus. Quòd autem interdum principes partes deficiant ignobilibus exiſtentibus integris, non tamen propterea Naturam accuſare poſſumus, quæ nonnunquam impedimentum aliquod in ſemine offendit, quò minùs ejusmodi partem producat, quod illi tantùm eſt cognitum, nobis verò imperſcrutabile. *Concludimus* itaque quòd Natura, cùm præviderit materiei ſeminalis inopiam generaliter, parùm morata ſpeciales ſeminis portiones, circa illas potiſſimùm producendas partes duplices fuerit ſollicita, quas magis neceſſarias provida prævidit; minùs autem tales, effinxerit pro quantitate materiei reſiduæ ſimplices, ita tamen ingenioſè atque ſollicitè, ut utriusque fœtûs miniſterio inſervire poſſent. Et hic eſto modus generationis: ſequitur nunc

h) Hiſtor. monſtr. c. 3. d. errat. Natur. in format. capit.

QVÆSTIO

QVÆSTIO IV.

Utrùm unus, an verò plures extiterint homines?

GEneroſa ſanè hîc nobis occurrit quæſtio, in qua Cardo *Diſputationis* potiſſimum verſatur, adeoque digna, quæ quoad ejus fieri poterit, firmetur atque ſtabiliatur. Antequam verò certi quid ſtatuamus, nobis inquirendum erit, quódnam ſit τεκμήριον, quo unitas aut pluralitas fœtuum connatorum dijudicari debeat. Occurrat autem nobis forſan *a*) *Hippocrat.* inquiens: Τὰ ὀςέα τῷ σώματι ςάσιν καὶ ὀρθότητα καὶ τὸ εἶδος παρέχονται; adeoque ex oſſium ordine atque ſtructura dirimendam eſſe hanc controverſiam nobis inculcabit. Etenim cum monſtri formalitas poſita ſit in mala figura, etiam ex hac, quam præbent oſſa unitatem aut pluralitatem monſtrorum argumentabitur, putamus.

Alii verò à *Centro evolutionis ſpeciei* faciendum eſſe initium numeri fœtuum exiſtimant, & tot ponunt homines, quot ſeſe offerunt *centra evolutionis*, quorum radicem ponunt in anima, videſis *b*) *Marc. Marc.* Nova autem hîc oboritur controverſia. *Platonis*, *c*) *Galeni* atque, ſi vis *d*) *Carteſii* ſententiam jampridem tenebris ſepultam quidam ab Orco revocant, dum ſedem animæ primariam ponunt in cerebro; adeoque in ipſo ſtatuendum eſſet centrum evolutionis, & per conſequens ubi duplex cerebrum, duplex quoque homini anima & homo eſſet

a) Libr. de Natur. Oſſ.

b) Idear. operatric. Idea: c. 4.

c) d. Hipp. & Plat. placit. libr. 8.

d) de paſſ. anim. pag. 1

eſſet duplex. Verùm, (quum hæc opinio quoque *θέσιν* noſtram feriat) proh Superi! quis unquam cordi principium *σωτηρίας* ac vitæ denegavit: animam verò hoc primariò obſidere ſat probabile puto. Adde & hoc quòd interdum reperiatur homo biceps, quem unica forma informat (vide *e*) *Schott.* *f*) *Aldrovand.* *g*) *Paræum* *h*) *Lycoſthen:*) nihilominus tamen duas animæ ſedes primarias numeras. Reperti ſunt ſine cerebro, vid. *i*) *Colleg. Curios*, ſine capite *k*) *Aldrovand.* & tamen, quoniam vixerunt, obtinuêre ſedem animæ primariam, nullus dubito. Admirati ſunt alii homines capite canino: tu ſedem animæ conſidera. Cum Corde ejusmodi Naturæ luſum, quum ſit *ἡ ἀρχὴ* & principium reliquarum partium, vix reperies, quin potiùs *ἀνάλογον* quidpiam prudens ſubſtituat. vide *l*) *Schenck* Ex his itaque apparet, puto, animæ ſedem primariam in cerebro quærendam non eſſe; adeoque unitatem aut pluralitatem fœtuum juxtà dictam neque noſtram, brevî explicandam hypotheſin in ipſo indagari qui conantur, nodum in ſcirpo quærunt. Quosvis autem hactenus ſuo ſinimus abundare genio. *Noſtra ſententia* eſt, cùm cor ſit *ἡ ἀρχὴ*, principium atque vitæ fons, à quo reliquarum partium ſalus promanat; adeoque ubi duplex cor, ibi duplex vita; ubi duplex vita, ibi duplex anima, & conſequenter duplex homo, id non immeritò ſtatui poſſe *κριτήριον* noſtri quæſiti.

Optimo modo nobis idipſum *m*) *Philoſopus* inculcat, dum inquit: *ἓν δέ εἶναι τὸ ζῶον τὸ θερατῶδες, ἢ πλείο συμπεφυκότα, δεῖ νομήζειν καλὰ τὴν ἀρχήν.* Οἷον

e) Phyſ. Curioſ. Libr. 5. part. 1. cap. 1.
f) Hiſtor. monſtr. p. m. 411.
g) Oper. Chirurg. l. 24. c. 2.
h) Chron. prodig. anno 1552.
i) Tom. 2. Obſerv. 36.
k) Hiſtor. monſtr. c. 3.
l) Libr 2. Obſerv. 181.
m) Lib. d. generat. an. c. 4.

ὅσιον εἰ τοιȣ̃τόν τι ἐςὶν ἡ καρδία μόριον, τὸ μὲν μίαν ἔχον καρδίαν, ἕν ζῶον. Τὰ δέ πλεονάζοντα μόρια, παραφύσεις τὰ δέ πλείȣς ἔχοντα, δύο μὲν εἶναι. *n*) *Paræus* propriâ idipſum confirmat experientiâ: Anno, inquit 1546. mulier Lutetiæ ſexto imprægnationis menſe fœtum peperit, geminum caput, bina brachia & quaterna crura habentem. Ejus mortui cadaver, cùm diſſecuiſſem unicum cor reperi, ex quo ſcire licet, unicum (mirum ſanè) eum infantem extitiſſe. Idem *o*) *Georg. Schenk.* aſſerit. Calculum quoque album agmini Veterum adjecit inter Recentiores *p*) *Marc. Marc*, hiſce verbis: Dico ergo unitatem aut pluralitatem fœtûs non ex cerebro, neque ulla alia parte, verùm ex corde petendam, proindéque totidem dici fœtûs, quot inſunt corda. vid. ulteriùs. *q*) *Sperling.* &c. Probatur idipſum exemplo eorum qui vixerunt bicipites. Ii namque, quibus cor erat, ſimiles atque ſimplices actiones ediderunt duplici capite. Contrà verò quibus cor duplex, diverſas actiones, vitam atque mortem duplicem ac diſparem obiêre. Illuſtre prioris exemplum nobis proſtat apud *r*) *Paræum*, in quo omnes actiones ſimplices erant ac ſimiles adeò, ut etiamſi duo capita, idem tamen habuerint edendi & bibendi, idem dormiendi, idem loquendi, idem rerum omnium deſiderium &c. Poſterioris exempla vid. apud *s*) *Georg. Schenk.* Nec longè petenda eſt ratio. In duplici namque corde, duplex anima ſuas quævis edidit functiones peculiares. In ſimplici autem corde anima unica ſimplices in utroque capite adminiſtravit vitæ functiones: ut adeò non mirum, quod in illo ſimiles, in hoc verò diſpares ab

n) Op. Chirurg. l. 24. c. 14.

o) de monſt. hum. pag. 16.

p) Id. operat. Idea c. 4.

q) Anthropol. l. 1. c. 1. quæſt. 1.

r) Op. Chirurg. l. 24. c. 2.

s) de monſt. human. p. 16. 17.

utroque capite prodierint actiones. *Concludimus* itaque ex duplici, quod in noſtro obſervatum fuit, uni involuto pericardio corde, hominem extitiſſe duplicem, id quod ex hactenus allatis *rationibus*, *Authoritatibus*, *Experientia* ſatis puto elucere. *Verùm* dubium cuidam aboriri poſſet denuò: *Si infantes hi duo manſiſſent ſuperſtites, cùm duplicis cordis ſtructura foris non apparuiſſet, quomodo nempe tunc, ut ritè baptiſmus adminiſtrari potuiſſet, controverſia dirimenda fuiſſet?* cùm hominem ſemel baptizâſſe ſufficiat, privâſſe autem eo alterutrum religioni ducendum fuiſſet: Reſpondemus autem, non hîc negligendam eſſe Prudentis, qui debet eſſe Medici operam, cui ex pulſibus, tanquam cordium nuntiis certiſſimis, tum etiam ex aliis indiciis, videſis t) *Rejes* unitatem aut pluralitatem fœtuum connatorum colligere licebit, quò ita baptiſmus ritè adminiſtrari poſſit. Exempla vide apud u) *Scultet* x) *Aldrovand.* y) *Par. In Reſurrectione*, quomodo cum iſtis duobus ſit eventurum noſtri non eſt exactum reddere judicium: hoc ſaltem addidiſſe & Curioſo repoſuiſſe non nimium puto: Deum T. O. M. qui illos tam mirum in modum ex abſcondito conſilio connaſci voluit ac juſſit, eundem, qui manet Omnipotentem poſſe nobis omnem difficultatem removere, & duos ex immenſa ſua bonitate prodire homines facere ac jubere tantò faciliùs, quantò eorum generatio noſtrûm cuidam videri poſſet difficilior. Hæc itaque de illorum numero dixiſſe ſufficiant: progredimur nunc ad eorundem *vitam*, & quomodo illa ſeſe habitura fuiſſet indicabit.

t) Camp. Elyſ. q. 45. 45.
u) Armam. Chirurg. part. 1. Tab. 45. figur. 9.
x) Hiſtor. monſt. pag. m. 631.
y) Op. Chirurg. l. 24. c. 2.

QVÆSTIO

QVÆSTIO V.

Utrùm vitam, niſi δυστοκίᾳ & vi partûs oppreſſi fuiſſent, potuiſſent unà aliquandiu protrahere?

NOtum erit, puto, quid hîc per vitam intelligamus; ſiquidem nihil aliud, quàm hujus lucis uſuram per hanc ſignificare volumus. Exempla autem eorum, quibus hæc conceſſa fuit monſtrorum, paſſim nobis Authores depingunt. a) *Paræus* memorat: Natum eſſe in Oriente infantem, qui à ventre ſurſum membra omnia duplicia habuerit, deorſum verò ſimplicia &c. & aliquandiu vixiſſe. Narrant inſuper, inquit, viſa fuiſſe, duo in Italia monſtra, marem ac fœminam, corporibus per omnia pulchrè & concinnè compoſitis; niſi quòd capite eſſent duplici, & marem paucis ab ortu diebus interiiſſe: fœminam verò (quam ibidem effigie monſtrat) 25. annos vixiſſe. In oppido quodam Emaus, referente b) *Georgio Schenkio*, Theodoſio Cæſare imperante, puer natus fuit, qui umbilicótenus integer extabat; ſupernæ autem ejus partes geminæ erant, ita ut duo pectora, totidémque capita eſſent, ſuis partibus ac ſenſibus prædita. Nam & una pars aliquando cibis utebatur, altera abſtinebat: Sic itidem in ſomno ac quiete variè ac differenter ſeſe habebant, ut viciſſim luſitarent, & riſu & lachrymis tenerentur, mutuíſque plagis ſe cæderent. Annis autem propè duobus vixêre &c. vide ulteriùs c) *Aldrovand.* d) *Caſpar. à Rejes*, alios. Eorum verò

a) Oper. Chirurg. l.24. c.2.

b) de monſt. hum. p.16.

c) Hiſtor. monſtr. pag m. 627. 629.

d) Elyſ. Camp. Q. 45. 45.

verò, qui citò diem obiêre ſuum, ſive vi partûs nimiâ, ſive propter vitium aliquod & organorum ad vitam neceſſariorum defectum, exempla patent varia, quæ adire licet apud *e*) *Paræum*. *f*) *Scultetus* mentionem facit monſtri cujusdam noſtro parum abſimilis, nati die 5. Julii, horâ 6: ſequente verò die, in æde ſacra nomine *Chriſtiani* & *Chriſtianæ* (membrum aderat unicum, fœmininum) inſigniti. Fœtus hic monſtroſus, inquit eodem die, horâ ſextâ poſt meridiem obiit: quod forſan propter malam partium nutritoriarum διάθεσιν factum eſſe haut improbabile videtur. Cauſam, cur raro perdurent & ſuperſtites maneant vide apud *g*) *Paulum Zacchiam*. *h*) *Paræum*. *i*) *Caſpar. à Rejes*. Noſtros quod ſpectat fœtûs, ſi partium ſtructuram perluſtremus, adeò ingenioſè hæc fuit fabricata, ut nullam offendamus remoram, quin minùs aliquot, fata ſi conceſſiſſent, annos vivendo attingere potuiſſent. Duplicia enim omnia, tum pro præparandis, tum conficiendis & in chylum mutandis extabant organa ſatis idonea. Sanguini quoque elaborando tam Recentioribus, quam Veteribus ſiſterat Natura officinam percommodam. Vitalibus facultatibus præſtò erant duo corda, in quibus illæ reſiderent & functiones exercerent ſuas. Animalibus quoque extruxit arcem duplicem &c. *Cæterùm* notamus, quòd partes, quas pro duplici homine duplices effingere Natura non potuit, illas deficere & ſimplices dux optima adeſſe juſſerit, quas ſimplices utrique ſuffecturas fœtui prævidit, & adeo ritè diſpoſuit, ut iis tanquam communibus organis

e) Oper. Chirurg. l. 24. c. 2.

f) Armam. Chirurg. part. 1. T. 45. fig. 9.

g) Quæſtio. Medico-Leg. l. 7. t. 7. q. 3. 19.

h) Op. Chirurg. l. 24. c. 1.

i) Camp. Elyſ. q. 45. 45.

organis uti, ſicque de communi quod inde reſultâſſet bono germanâ fide participare valuiſſet uterque. Cùm itaque omnibus functionibus præſtò fuerint organa ſatis idonea; *Concludimus*, quòd omnino vivere potuiſſent, niſi aliter fata conſtituiſſent, nimirum ut præduro partu miſeriæ ſuæ citò finem imponerent. Quòd verò non ita commodè vixiſſent, variæ forſan excogitari poſſent rationes, quas tacito nunc pectori brevitatis ſtudio involvimus. His ita præmiſſis nobis ſubjungenda venit.

QVÆSTIO VI.

Utrùm (quum duo homines extiterint) anima duplex in partibus eorum ſimplicibus, & quomodo conſiſtere, ſuáſque edere functiones potuiſſet?

ABſterreret forſan hîc quempiam tritus ille *Philoſophorum* Canon: *Unius rei non niſi unica eſt forma ſubſtantialis.* Partes illæ ſimplices præſumuntur res unica. E. partium illarum ſimplicium non niſi unica eſt forma & conſequenter anima. At verò, quum tam dexter, quàm ſiniſter fœtus ſibi in iſtas partes ſimplices dominium vendicârit: Naturam inſuper eos propterea tam arctâ junxiſſe neceſſitudine ſuperiùs probaverimus, ut partibus (quas propter ſeminis inopiam ſimplices efficere neceſſe habuit facultas plaſtica) communibus uti potuiſſent; neceſſe ſanè quoque fuiſſet ut ab utróque informata fuiſſent fœtu, quod non

niſi per animam, actum primum, à quo ſecundus dependet, fieri, *Philoſophis* compertum eſt: adeóq; ſimplici illi organo, duplicis eo utentis hominis animam, idipſum informantem geminam, ineſſe oportuiſſet. Probant, hoc fieri exempla connatorum, qui manſerunt ſuperſtites. a) *Ulyſſ. Aldrov.* mentionem facit monſtri cujusdam è *Scotia* oriundi, quod infra umbilicum maris ſpeciem referens à communi hominum effigie non diſcrepârit, ſed ſupra umbilicum membra omnia duplicia habuerit. Id, inquit Rex *Scotiæ* educandum & erudiendum in variis idiomatibus, & potiſſimùm in Muſica curavit, in qua miros fecit progreſsûs. Duo, pergit erant admiranda: primò, quia hæc capita ſæpiùs inter ſe rixabantur: deinde, quia læſis partibus inferioribus utrúmque corpus dolore afficiebatur. Rationem ſubnectit; quia nervi in iſtis partibus utrique corpori erant communes, & conſequenter horum læſio utrique nocebat. Hactenus ille. Senſus autem fieri nequit, concedis, niſi præſente animâ, quæ omnium actionum author eſt & actor: adeóque duplicem, ſimplici illi parti læſæ animam inextitiſſe eſt neceſſe. Canonem illum ab initio allegatum quod ſpectat putamus illum potiſſimùm eſſe intelligendum de toto, cujus non niſi unica eſt forma ſubſtantialis: non item de partibus, quæ (quoad noſtrum Caſum) *extraordinario modo*, à natura coacta, ſagaci tamen ita conſtitutæ, duplicem recipere formã, à ſubjecto independentem, citra axiomatis illius injuriam potuerunt; adeò ut hoc modo conſideratæ, formalirer, inſtar duplicium illæ ſimplices haberi queant partes. Animæ

a) Hiſtor. monſtr. p. m. 628.

mæ autem hæ duæ, quomodo ſeſe habeant in partibus hiſce ſimplicibus, utrùm confundantur atque in unam coëant, an verò diſtinctionem ſuam, à ſubjecto independentem, ubique eandem retineant, diſquirere opus non eſt. Relinquimus itaque aliis, qui circa hæc talia verſantur. Quoquo modo illæ duæ animæ inſint, non immeritò mentem ſubit cogitatio: *Utrùm actiones in iſtis partibus factæ fuiſſent fortiores, laudabiliores atq; perfectiores; cùm vis unita aliàs ſit fortior?* Credimus autem adeò perfectam eſſe in operationibus ſuis animam ſimplicem, ut dummodo inſtrumenta idonea non deficiant, perfectiores illæ à duplici anima fieri nequeant. Teſtantur hoc exempla eorum qui connati vixerunt; ubi nullum, quòd meliùs ſuas perfecerint functiones, imò contrarium potiùs apparet: videſis b) *Aldrovand.* c) *Paræum* &c. Addeſis, quòd duplex anima in ſimplici organo non ſemper conſpiret in unam eandemque actionem, v. g. in ambulando, quoniam ſunt diverſa, juxtà varias mentis operationes, diverſarum animarum imperia, potiùs eſt impedimento hæc alteri, dum illa contrarium forſan intendendo huic obnititur, ſicque ejus ὁρμὴν impedit atque infringit. Hæc itaque ad propoſitam quæſtionem dixiſſe ſufficiant: ſequitur nunc

b) Hiſtor. monſtr. pag. 627.
c) Op. Chirurg. l. 24. c. 2.

QVÆSTIO VII.

Utrùm fœtuum noſtrorum connatorum eadem animi ſenſa ac deſideria, mores

 &

& actiones eædem, an verò eſſent diverſæ, ſiquidem adhuc aurâ vitali uterentur?

QVum in præcedentibus Rubricis *Noſtrorum Vitam* contemplati ſimus; conſequens nunc eſt ut progreſſum faciamus ad eorum *Vitæ actiones*, & quid de his judicandum ſit proferamus in apertum. Hiſtorias autem ſi evolvamus monſtrorum, paſſim nobis occurrunt exempla, tam eorum quibus ſimiles conceſſæ actiones, quàm quibus diverſæ fuerunt illæ: Memorabile quoque exemplum eſt illud, quod ex *Lycoſth.* memorat a) *Paræus*, de monſtro quodam bicipiti: Demptâ enim, inquit capitis geminatione, à natura velut ad amuſſim membrorum omnium venuſtate & perfectione contextum erat. Duo illa capita idem habebant edendi & bibendi, idem dormiendi, idem loquendi, idem rerum omnium deſiderium &c. Contrarium autem apparet in aliis veluti colligere licet ex illo exemplo quod b) *Riolan.* refert: Anno 1552. in *Anglia*, non procul ab *Oxonia*, inquit ille, natum eſt monſtrum biceps, quatuor manibus donatum, ventre autem & partibus inferioribus unicum: ex iſtis *gemellis* uno vigilante, alter dormiebat, dum hic lætam faciem oſtenderet, alter triſtis erat ac mœſtus apparebat. c) *Hector Boëth.* & d) *Georg. Buchanan.* referunt hiſtoriam memorabilem monſtri cujusdam è *Normunthia* oriundi, gemino capite, quaternis manibus; ſed partibus inferioribus communibus. In hoc monſtro ex duabus voluntatibus

a) Op. Chirurg l. 24. c. 2.

b) Lib. d. monſt. Pariſ. nat. c. 6.

c) Hiſt. Scot. l. 2.

d) Hiſt. Scot. l. 3.

tatibus duo corpora ſecum diſcordia ſatis apparebant: litigabant quippe interdum, dum aliud uni, aliud alteri placeret, aliquando veluti in commune conſultabant, vide ulteriùs e) *Aldrovand.* f) *Rejes.* g) *Georg. Schenk.* Cæterùm quid de Noſtris fuiſſet ſperandum, ex hactenus dictis non adeò liquet. Certis autem ut rem concludamus limitibus; nobis, adductis exemplis quàm plurimorum ratum ſit; Ubi duplex cor in hujusmodi monſtris, ibidem duplex eſt anima (uti ſuperiùs probatum q. 4.) quarum quævis ſuas edit actiones, & viceverſâ: Ubi unicum cor, etiamſi extrinſecus duo videantur eſſe homines, ibi unica eſt anima, à qua ſimplices, in geminatis quoque partibus procedunt actiones, & conſequenter ita (in duplici v. g. capite) ſimiles, ut ovum ovo vix ſimilius: ſicuti apparet ex ſuprà allegatis exemplis. Diſſimile autem cuidam vel illud videri poſſet exemplum, quo infringeret theſin noſtram, cujus mentionem facit h) *Fortun. Licet.* Monſtrum Anglicum dictum, in quo capita ſibi invicem è directo erant obverſa: Cæterùm utriusq; corpus uſque ad umbilicum erat perfectum, ubi coalitu facto in pedes ſimplices, qui tertium quaſi conſtituebant angulum deſinebat. In hoc, inquit viſcera omnia, cor, hepar &c. erant duplicata: per biduum vivebat: alimento utebatur ore duplici: plorante uno, plorabat & alter, imò actiones omnes unius alter imitabatur. *Imitabatur*, perquam rectè. Nam quemadmodum (ex noſtra hypotheſi) vix credibile, quòd omnes actiones tàm brevi tempore ita accuratè potuerint obſervari: ita quoque directæ huic oppoſitioni multum tribuimus, adcò, ut

e) Hiſtor. monſtr. pag. 627.
f) Camp. Elyſ. q. 45. 45.
g) Hiſtor. monſtr. pag. 16.
h) Append. d. monſtr. cauſis ac differ.

ut quod unus illorum fecit, alter hæc è transverſo neceſſariò conſpiciens, quaſi commonefactus idem fecerit, *imitatus* ſit. Quemadmodum itaque duos alios homines ſibi propinquos quemvis propria animi ſenſa ac deſideria fovere, diverſas inſuper actiones edere videmus; ita quoque quòd Noſtrorum connatorum ſuas quivis actiones modò ſimiles, modò diverſas ac diſcrepantes edidiſſet, hactenus perſuaſum habemus. In partibus autem (quod notamus diverſum) inferioribus ſimplicibus utriusque anima, ratione functionum naturalium, in unum, nimirum in partium, (quibus communibus uſa fuiſſet utraque) conſervationem conſpirâſſet, non dubitamus.

Mores (qui ſequi dicuntur temperamentum corporis, vide *Magnif. Dn. D.* i) *Melch. Sebiz.*) credimus quod tàm diverſi fuiſſent, quam diverſa eorum temperamenta extitiſſent. Dexter namque fœtus multò floridior, vegetior atque perfectior ad temperamentum ſanguineum propiùs accedebat, quàm ſiniſter, qui obſcuram admodum faciem exhibuit: hinc quoque diverſitatem propenſionem facilè colligere licet, vide *Venerandi noſtri Senis Melch. Sebiz.* μικροτέχ. *Diſp. Coroll. alleg.* Hæc itaq; in genere reſpectu aliorum exemplorum de Noſtro annotâſſe habuimus neceſſe: ſpecialiora quædam circa actiones videbimus in ſequentibus quæſtionibus, inter quas primò quæ circa functiones notanda veniunt animales, exponit

i) Art. parv. Diſp. 7. Cor. II.

QVAESTIO

QVAESTIO VIII.

Utrùm utriusque Infantis eadem fuiſſet phantaſia: & quid de motu in pedibus illorumq; ſenſu ſit ſtatuendum?

TAnta vis eſt imaginationis, ut quidam hanc, mediantibus ſpiritibus animalibus per peculiarem ſympathiam delatis ad alterius ſpiritûs, poſſe eos ad ſimilem, quo cogitantis ſpiritûs moventur, motum ciere; (argumento deſumpto ab aquarum vorticibus, ubi motus aquarum circularis delatus per oculum ad phantaſiam, eandem ibidem impreſſionem, vertiginem juxtà *Artis Proceres* introducit, videſis *a*) *Rattray*) ſicque, cùm phantaſia juxtà certam ſpirituum figurationem diverſimodè à cogitantis ſpiritibus, per ſympathiam appellentibus, modificatam moveatur, fieri ut ipſius cogitantis impreſſiones hoc modo recipiat, & ſic idem cum ipſo cogitante ſentire neceſſe habeat, affirmare auſi ſint. Tanto magis autem idipſum dubium cuidam crearet forſan in Infantibus noſtris, quanto majore illos gaudere affinitate & propinquitate vidiſſet: nimirum, an non quidam horum altiùs de re quadam cogitans, eandem, quam in proprio foviſſet cerebro ſpirituum animalium figurationem etiam vicini alterius ſpiritibus, mediante eadem ſympathiâ, imprimere atque communicare, ſicque ſimile phantaſma excitare potuiſſet? Adde & hoc, quod nonnulli ſatis arguti *animam* ſaltem (de qua, quomodo homini competat

a) Theat. ſympath. d. cauſ. ſympath. & antip.

ſub judice lis eſt) *ſenſitivam* in partibus ejusmodi connatorum ſimplicibus in unam coire exiſtiment (videſis b) *Marc. Marci*) itaque per hanc continuitatem phantaſia quaſi ad alterius cerebrum continuata eandem vicino ſuo impreſſionem intuliſſet, videtur. Obſervatum fuit inſuper (ut & ipſam optimam rerum magiſtram adducamus, Experientiam) ejusmodi bicipitibus idem fuiſſe rerum omnium deſiderium: vide c) *Paræum* &c. En tibi rem ſecundùm acta & probata! Verùm, quoad modum illum ſympatheticum, quemadmodum præſuppoſitum ejus fallax, ita quoque vanis ludibriis atque figmentis idipſum annumerandum eſſe cenſemus; quandoquidem aut ſemper easdem habuiſſent ambo infantes impreſſiones, aut ſi diverſas foviſſent & hanc ſpirituum figurationem impreſſiſſent & communicâſſent ſibi invicem, neceſſe ſanè fuiſſet, ut quas jam antea dexter habuit, nunc ſiniſter recepiſſet impreſſas & viceversâ cogitationes, quod eſſet abſurdum. Exempli ex *Paræo* adducti rationem in præcedenti quæſtione expoſuimus. Noſtra mens eſt, cùm anima fuerit duplex in noſtro *Fœtu*, cerebrum geminum, phantaſia inſuper ſit immanens (vid. d) *Sennert.*) quòd proprias ac diverſas quivis citra impedimentum alterius machinari potuiſſet imaginationes. Rem ita ſe habere probant exempla varia, quæ videre licet apud e) *Aldrov.* f) *Rejes* g) *Schenk.* alios.

De ambulatione res mira videtur. Etenim, cùm duplex anima in utriusque cerebro variè de objectis potuiſſet judicare, ita ut hæc objectum aliquod tanquam bonum proſequi, altera verò tanquam malum

b) Id. operat. Id. c. 4.

c) Op. Chir. l. 24. c. 2.

d) d. Conſ. & diſſ. c. 14.

e) Hiſtor. monſtr. p. 627.

f) Camp. Elyſ. q. 45. 45.

g) Hiſtor. monſt. p. 17.

malum repudiare contendiſſet: iisdem autem utraque ad inſtituendum motum uſa fuiſſet muſculis, mirum ſanè quomodo tandem motus ille proceſſiſſet? Credimus autem, quòd in hac lucta (quæ interceſſiſſet interdum, nullus dubito) ille palmam obtinuiſſet qui fortiores, copioſiores ac vegetiores ad muſculos ablegâſſet ſpiritûs (majorem copulam exploſivam, juxtà h) *VVillis*) adeoque etiamſi ſiniſter, qui longè infirmior erat atque imperfectior, contrarium de objecto judicando, contrarium inſtituere motum contendiſſet; dexter tamen longè vegetior, alterius ſpirituum vim infringendo & in ſuam quaſi convertendo contrario niſu, ſive proſequi objectum, ſive repudiare voluiſſet, ſcopum ſuum, victor perpetuus aſſecutus fuiſſet. Si verò uno quieſcente, & ſicuti nullam vim conferente ita neque reſiſtente, alter progreſſus fuiſſet, tunc nempe geſtari potuiſſet dici hic ab illo.

h) Path. cereb. c. I.

De *Senſu* nullum eſt dubium, quin læſis partibus communibus uterque per nervos, quos ad illos, proculdubio, quivis ablegavit peculiares, noxam percepiſſet: id quod exemplis demonſtrâſſe ſufficiat, videſis i) *Aldrov.* Hæc de iis quæ notanda circa functiones animales, vitales aggreditur.

i) Hiſtor. monſtr. p. 627.

QVÆSTIO IX.

Utrùm unà ſpiritum traxiſſent ac locuti fuiſſent, an verò tempore diverſo; & quid de pulſibus notandum?

 Ante-

ANtequam ad prius quæſiti membrum reſpondeamus, nobis diſcutienda venit gravis illa controverſia, circa reſpirationem agitari ſolita: quódnam nimirum ſit principium motûs in reſpiratione? Reſpondent nonnulli, quòd ſit inſita quædam pulmonum facultas, quâ ipſi ope fibrarum ſui generis ad capeſſendum aërem dilatentur, aut ad eundem expellendum conſtringantur; quam dilatationem poſtmodum atque pulmonum conſtrictionem per accidens ſequatur motus thoracis, ſicut videre eſt apud *a*) *Daniel. Horſt.* *b*) *Sperling.* *c*) *Plater.* *d*) *Hoffman.* &c. qui omnes facilè, hac ſententiâ inducti duplicem atque diverſam reſpirationem ſuppoſuiſſent. Contrario autem modo alii ex optimis principiis ortum ac cauſam motûs in reſpiratione primam quærunt in cerebro; eumque à facultate ejus motrice derivant, quæ mittendo ſpiritûs per nervos ſexti paris muſculos thoracis, partim ad eum conſtringendum, partim verò dilatandum movet: quem poſtmodum motum (ſive quia non datur vacuum, ſicut argutè hanc fovet ſententiam *e*) *Chriſtoph. Sturm.* ſive ad effugium vacui; quali modo reſpirationis motum deducit *f*) *Archang. Piccolhom.*) pulmonum motus, & conſequenter ipſamet inſequitur reſpiratio: videſis hac de re *g*) *Archang. Piccolhom.* *h*) *Venerand. noſt. Senem*; *Melch. Sebiz.* Adde hiſce, quod in Apoplecticis reſpiratio ſemper, ſi non in totum, quadantenus ſaltem intercipiatur, illæſis pulmonibus; argumento certiſſimo, principium motus dependere à cerebro. Dicis forſan, utplurimum ſartam tectam manere reſpirationem, vid. antea allegatum *i*) *Authorem*?

a) Manud. ad Medic. part. 1. c. 1. ſect. 2.
b) Anthropol. l. 2. part 2. c. 8. q. 5.
c) Quæſt. pathol. 29.
d) Tr. d. mot. thorac
e) Diſp. d. Circul. corp non imped.
f) Prælect. Anatom. Lect. 8.
g) vid. f)
h) Exercit. 24. probl. 3.
i) Spec. Med pract. part. 2. l. 2. c. 5.

rem? Bene: quantum nimirum licet: non ut inde pro tua opinione robur elicias, aliam hujus φαινομένε rationem nobis monſtrat *k*) idem *Vir, quem profunda eruditio & inſolita ſenectus admirabilem reddit.* His itaque præmiſſis; concludimus, principium motûs in reſpiratione dependere à cerebro, reſpirationémque fieri ad motum thoracis, quem expediunt ejusdem muſculi.

k) vid. i)

Mirum autem cuidam videbitur noſtrum de quæſito judicium, nimirum quod uterque fœtus uno & eodem tempore reſpirare debuiſſet, dum conſtricto ſimplici, qui erat thorace uterque pulmo ſubjacens neceſſariò compreſſus fuiſſet: & viciſſim. Cur autem, inquies forſan, Natura duplicem pulmonem condidit; thoracis verò muſculos ſimplices conſtituit? Reſpondemus autem, Naturam thoracem conſtituiſſe ſimplicem conſultò ac providè, quoniam ſimplicem eum duplicis reſpirationis motui ſufficere poſſe prævidit: ideoque propter inopiam ſeminalis materiei eum ſimplicem utriusque reſpirationi inſervire voluit. Duplicem contrà pulmonem condidit, quoniam duplici, pro gemini cordis refrigerio, opus fuiſſet ventilabro. Addeſis & Recentiorum rationem. Relinquitur tandem, quòd reſpiratio utriusque fuiſſet ſimultanea, ita ut conſtricto thorace ſimplici, uterque ſimul exſpirâſſet, & contrà.

De locutione res aliter ſeſe habet. Nam etſi, quum alter loquutus fuiſſet violenta exſufflatio aëris per organa locutioni inſervientia à ſimplicis thoracis vehementiori compreſſione utrique fœtui accidiſſet: non tamen apud utrumque neceſſariò

locutio fuiſſet facta, niſi inſtrumenta huic uſui inſervientia (quæ nobis diſertè monſtrat. *Nobiliſſ. Dn. D.* l) *Joh. Albert. Sebiz. Præceptor noſter atq; Patronus ſummus*) certo modo ab utroque diſpoſita, directa atque locata fuiſſent. Itaque apud illum, cui loquendi fuiſſet animus, quoniam etiam organa certo modo, proculdubio direxiſſet, factâ validiore hac exſufflatione aëris, locutio ſequuta fuiſſet; ſecus atque apud illum, qui ex contraria voluntate iſtum aëris impetum liberè tranſpirare ſiviſſet.

l) Exercit. patholog. d. vit. locut. pag. 186.

Circa pulſum notamus, quod ille duplex in partibus ſuperioribus factus fuiſſet, tam ratione numeri & temporis, quàm ratione ſubjecti, atque diverſus. In partibus autem inferioribus, ſimplicibus, etiam in ſimplici, ex duplici aorta deſcendente oriundo ramo, duplex pulſus à duplici corde continuatus, potuiſſet obſervari. Hinc unitatem & pluralitatem cordium in hujusmodi monſtris & conſequenter hominum ex pulſibus in iſtis partibus colligi poſſe quæſt. 4. diximus. Tandem ut videamus quoque, quid in naturalibus functionibus ſit obſervandum, non inutilis videtur

QVÆSTIO X.

Utrùm eſuriente uno & alter eſuriiſſet: & quid de glandulis, teſticulos fœmininos mentientibus ſit ſtatuendum?

PRius quod ſpectat quæſiti membrum, dubitari adhuc poſſet. Etenim ſi ad ſubjectum, in quo

fames

fames & appetitus animalis reſidet reſpiciamus, duplex illud, nobis duplicem famem in memoriam revocat, quod quidem *quoad numerum* concedimus. An verò uno tempore utriusque fames coincidiſſet, ſiquidem adhuc eſſent in vivis, nobis dubium moveret forſan, quòd dexter perfectior, adeóque plus alimenti abſumpſiſſet, ſicque citiùs appetitum proprii ventriculi ſollicitâſſet; quàm ſiniſter, qui imperfectior cibo ſemel aſſumpto diutiùs contentus vixiſſet. Verùm ſi modum, quo fames, ſeu juxtà *a*) *Ravaſtein.* ſenſus indigentiæ fieri ſolet, perſcrutemur, aliâ viâ nos cum *Galeno* tutiſſimos ituros ſperamus. Quinque autem illa ſymptomata, quæ generaliter *b*) *Hippoc.* ſpecialiùs autem *c*) *Galenus* recenſent pro baſi recipimus. Trahunt itaque & alliciunt partes exhauſtæ, ita ut quaſi per ordinem ſequatur motus ille & continuetur uſque ad fontem ſecundum ſeu officinam αἱματώσεως; indéque ulteriùs videſis *d*) *River.* uſque ad primum, ſeu officinam χυλώσεως tanquam principium petitionis; quod eſſe ventriculum uno ore fatentur omnes. Secundus autem, quo exhauſto demum ad primum pervenitur, inter Recentiores & Veteres magno hiatu, valido interpoſito ſepto diſtat. Illi confugiunt ad cor, in quo αἱμάτωσιν celebrari, chylo per *ductum thoracicum* allato ſtatuunt: itaque duplex fons ſecundus (quem illi cor, in fœtu noſtro geminum deprehenſum ſupponent) ad duplicem primum regrediens, trahit ex illo & penum ſuum adimpleri deſiderat: adeóque uterque fœtus diverſo tempore (cùm dexter ob calorem, qui in illo vigere videbatur, plus alimenti, quàm ſiniſter abſumpſiſſet)

a) Lexic. med. p. 443.

b) Libr. d. flat.

c) Libr. 1. de ſympt. cauſ. c. 7.

d) Prax. l. 9. c. 1.

ſet)

ſet) eſuriiſſet. Videtur equidem hæc via quam illi vadunt admodum plauſibilis, tantò magis quia duplex fuit homo: Veruntamen, ut ingenuè fateamur, in noſtro fœtu (de quo, ſepoſitâ verecundiâ verum prædicamus) permagnum illi recurrentes à corde duplici ad duplicem ventriculum offendent offendiculum: Meſenterium eſt, quod adfuit ſimplex. Multam è contra lucem idipſum adferet nobis in quæſtione dilucidanda. Simplex etenim illud, tanquam fontis ſecundi ſcaturigo; tacitè nobis monſtrat fontem, versùs quem ſcaturiat & penum ſuum effundat: Jecur vidit ſimplex, cui tanquam fonti ſimplici & ipſum, tanquam ſcaturigo hujus ſimplex ſufficere voluit.

Expoſito itaque modo, quo fames fieri ſolet, diſtinguimus inter famem *præternaturalem* (quæ provenire ſolet à variis Cauſis: vide *Magnific. Dn. D.* e) *Melch. Sebizium* f) *River.* practicos alios &c. Itaque hiſce tum ad quemcunque ventriculum effuſis, tum aliunde allatis, ſenſum naturali functioni ſimilem excitatus eſſet): & *naturalem*, quam dicto fieri modo perſuaſum habemus. Quum itaq; Jecur fuerit ſimplex, & ex eo tanquam fonte ſecundo uterque fœtus communiter hauſiſſet, credimus, quòd ſuctio partium ad ventriculum non perveniſſet priùs, donec Jecore exhauſto idipſum ab utroque per meſenterium, idque ab utroque ſimul ventriculo traxiſſet, ſicque fames utriusque uno & eodem tempore coincidiſſet, naturalis nempe.

e) Specul. Med. pract. part. 4. ſect. 4. c. 13.
f) Prax. Libr. 9. c. 2.

De actu venereo cumprimis vel illud notamus, quod *carunculæ illæ*, ſeu *glandulæ vaſis ſpermaticis adjectæ* ſuum quoque agnoviſſent finem: nimirum

(cùm

(cùm ne ullum quidem *Uteri* indicium apparuerit) teſticulos fœmininos illas exclamare nimium putamus; ſuſpicamur potiùs, quòd ſingulari forſan Naturæ ſtudio hucloci poſitæ, non parùm ad elaborationem ſeminis feciſſent: ſive jam illos τετραόρχιδας vocare libuerit: ſive non, nobis perinde erit. Cæterùm, cùm dextri temperamentum ad ſanguineum propiùs acceſſerit, credimus, quòd etiam ad rem veneream (nihil morante illo, quòd teſticuli fuiſſent partes communes, de quibus diximus, quòd uterque in iis ſtimulum quemcunque, adeóque & venereum percepiſſet) propenſior fuiſſet, quàm verò ſiniſter, qui genio ſuo obſcuriori, & magis melancholico indulgens verecundus, alter è contra venereus extitiſſet: veluti apparet ex illo exemplo, quod in medium adducit g) *à Rejes :* Etenim dum alter pius erat ac devotus, alter fuit vitioſus: ita ut, dum unus orare volebat, alter de quærendis meretricibus fuerit ſollicitus &c. Et hæc de functionibus in ſpecie: ad alia nunc progreditur

g) Camp. Elyſ. Q.45. 45.

QVÆSTIO XI.

Utrùm, ſi unus ægrotâſſet, alter ſimul affectus, ſimilíque labe correptus fuiſſet?

NOtum eſt, quanta intercedat ſympathia inter conſanguineos, adeò, ut quandoque vel uno labe quadam correpto, totæ familiæ ſanguine junctæ eandem noxam perſenſerint (vid. a)*Sennert.*) quam quidem vim atque energiam alii ad alia rejiciunt,

a) Lib. 4. d. Febrib. c. 3.

ciunt, in ſimilitudine tamen, qua corpora ſingulari ἐπιτηδειότητι labi illi correſpondent eſſe poſitam rationi conſonum videtur, ſive illa conſiſtat in ſimilitudine fermentorum, (videſis *b*) *Sylveſt. Rattray*, modum operationis vide *c*) *VVillich.*) ſive cognatione alia. Quod ſi verum, uti veriſſimum, multò major & arctior intercedit neceſſitudo inter fratres, ex eodem ſemine genitos, eoq; ſimili ita ut, per hanc identitatem nullo pellente contrario, naturæ adjumento in unum coïerit uterque fœtus noſter. Ejusmodi ſympathiam inter connatos nobis monſtrat *d*) *Paræus*, qua mortuo uno alter ſtatim fatis ceſſit: modum operationis ſcrutatur *e*) *Fortun. Licet*, & per illam, quæ interceſſerat capitum conjunctionem ab ægrotantis corpore halitûs & ſpiritûs morbificos in alterius membra præcipua transfuſos eſſe, labis conſimilis in ſuperſtite procreatores, exiſtimat. In noſtro fœtu non opus habemus tranſire ad ejusmodi peregrina. Etenim, cùm natura eos tam arcta junxerit affinitate, rationi conſonum videtur, quòd ſicut in ſecunda, pariter & in adverſa valetudine jugis & aſſiduus ab uno ad alterum eorum factus fuiſſet tranſitus: adeoque hæc utriusque κοινωνία, omni affinitate major, nobis hujus ſympathiæ exemplo eſſe poterit maniſeſtiſſimo. Quoad noſtrum quæſitum, non ita abſolutè effari licet, quin priùs diſtinxerimus inter morbos, qui obſediſſent vel *partes communes*, vel *proprias*. Qui *communes*, cujuscunque illi extitiſſent generis, utrique tamen moleſtiam conciliâſſent: exemplum hujus vide apud *f*) *Aldrovand. Proprias* autem qui occupâſſent partes: iterum vel fuiſſent

b) Theatr. ſympath. d. cauſis ſympath. & antipath.

c) d. Ferment. c. 8.

d) Op. Chirurg. L. 24. c. 2.

e) d Cauſ. & differ. monſtr. Lib. 2. p. 107

f) Hiſtor. monſtr. p. 627.

fuiſſent *proprii in modo primo*, v. g. morbi conformationis & ſolutæ unitatis: vel *communicativi* & ita comparati, ut quâmvis partem occupâſſent propriam; alteri tamen facilè communicari potuiſſent fœtui, cujusmodi ſunt febres, in quibus translato μιάσματι, febrilis calor facili negotio in altero quoque corpore potuiſſet accendi. Quum itaq; in ejusmodi ſtatum potuiſſent incidere, ut totam hiſtoriam Vitæ abſolvamus, Medico haut adverſa erit, ſpero

QVÆSTIO XII.

Utrùm ægrotante uno *Noſtrorũ*, ipſi ægroto, an verò alteri: utroq; laborante, utrique medicamenta, quomodo & qua Doſi fuiſſent adhibenda?

AD prius ſtatim reſponderet quiſpiam: cùm medicamenta, cumprimis cathartica naturæ ſint adverſa, adeò ut debilem magis debilitent, ſatiùs eſſe, ut ægroto confortantia & quæ naturæ grata: alteri verò purgantia, quorum vis purgatrix meliùs in ſani ventriculo actuata fusè latèq; diſperſa in utriuſque corpus diffundatur, adhibita fuiſſent. Verùm breviter: ſano competit φύλαξις: ægroto verò θεράπεια, vid. *Magnif. Dn. D.* a) *Melch. Sebiz.* Nos tamen diſtinguimus inter corpora, & ipſa remedia; quorum purgantia, quum ægrotus nimis fuiſſet debilis, ſano (tantùm φαινομένως tali, nimirum ſi & ipſe apparatum foviſſet morbificum) ſanâ

a) μικροτεχ. Diſput. 2.

ſanâ ratione potuiſſent adhiberi: vis námque purgatrix non tantum hujus, ſed & diffuſa in ægroti corpus minori moleſtia & ejus vitioſos eduxiſſet humores &c. Sin verò alterius corpus fuiſſet optimè ſanum, tunc, inquam purgantia juxtà monitum *b*) *Hippoc.* nullo modo ipſi propinari debuiſſent. Idem de aliis medicamentorum generibus judicandum. Quoad poſterius quæſiti; priùs allegatam in memoriam revocamus diſtinctionem inter morbos, qui occupâſſent vel partes communes, vel proprias. Qui communes, v.g. ſi laborâſſent vitio quodam jecoris aut Renum &c. utrique, quoniam utrumque corpus fuiſſet afflictum θεράπεια fuiſſet adminiſtranda: perpensâ tamen priùs doſi, ne medicamenti utriusque vis in parte communi congregata noxam potiùs intuliſſet. Proprias autem qui occupâſſent morbi partes, iterum fuiſſent (uti ſuprà demonſtratum) vel proprii in *modo primo* v.g. morbi ſolutæ unitatis, in quibus ægrotantis parti affectæ medicamenta in ſpecie fuiſſent applicanda: vel communicativi, ſicut de febribus dictum, ubi ægrotanti cura primaria, alteri verò præſervatio fuiſſet ex uſu. Tandem verò *Doſin* quod ſpectat, ita adminiſtranda fuiſset, præſertim in Catharticis, ne, cùm vis medicamenti in partibus communibus congregata fuiſset, inde noxa ſuccreviſset; itaque ultra Doſin aliàs conſuetam & uni homini adhiberi ſolitam non multum fuiſset aſcendendum. Et hæc de *Noſtrorum* cura, supereſt ut ultimam admoveamus manum: finem itaque imponet

b) Aph. 36. 37. ſect. 2.

QVÆSTIO

QVÆSTIO XIII.

Quid de *Noſtrorum* obitu, ſiquidem hactenus protraxiſſent vitam eſſet ſtatuendum?

BReviter, ut rem cœptam concludamus, credimus, quod cùm duplex, uti ſupra dictum, homo, adeóque gemina præceſserit vita, duplicem quidem diem habuiſsent obeundum: an verò multum temporis inter duplicem illum interceſſiſset, (uti quandoque contigit, vid. *a*) *Aldrovand.* *b*) *Rejes* *c*) *VVolfius* *d*) *Scultet. &c.*) vix illum aſsertum exiſtimo, cui intimum, quo ſibi invicem jungebantur conſortium fuerit cognitum atque perſpectum

a) Hiſtor. monſtr. p. 629.
b) Camp. Elyſ. q. 45. 45.
c) Lect. memorab. & recond. p. 417. b.
d) Arm. Chirurg. part. 1. T. 45. fig 9.

Sed manum de tabula.

Hæc qualiacunque dicta hactenus, Tibi *Candide Lector* dicta ſufficiant: utinam ad palatum tuum, id eſt ad votum noſtrum! DEO interim Triuni pro conceſsa largiter gratia, thureâ hac acerrâ animam ipſam, ardentiſſimum ſuffimigium accendimus. Ipſi

Sit Laus & Gloria in ſempiterna ſecula.

Paginam abſolvunt Errata quædam Typograph. quæ ita accipe:

Pag. 7. lin. 6. leg. quòd. ibid. lin. 28 quòd. p. 8. l. 27. l. applicandas. pag 14. l. 3. l. αλλοιωτικῆς. p. 16. l. 32. l. νομίζειν. p. 17 l. 2. l. πλεονάζοντα. l. 18. ibid. leg. cor unicum.

Pereximio atq; Nobiliſſimo Domino
JOHANNI CONRADO BRVNNERO
De
Partu monſtroſo
Inauguraliter diſputanti.

S.

IN profluente Monſtra merſa protinùs
Leges tabellarum jubent abſcondere.
Legis fuit morisque Athenienſibus,
Idem: jubebant namque Monſtra mergere
In alveo maris ſuos. Ut artifex
Videtur & Natura malle ſupprimi
Errata, & eſſe occulta ſua quam cognita.
Sed ampliùs, ſi Monſtra ſunt expoſita
Oculis, ſubinde etiam imprimunt monſtri Ideam
Prægnantibus: Cunctis mali ſunt ominis.
BRVNNERE, quî Ergo ſuſtines, auſu novo,
Ne protinus monſtroſa forma diffluat,
Induſtriâ tenellula oſſa nectere,
Illamque promptâ ſic manu depingere,
Et docta de illâ verba nobis fundere?
Sed Curioſo ſcilicet conceditur
Sic Curioſis hanc referre gratiam.
Cum cæteris laudes Tibi jure accino.

Marcus Mappus Medic. D.
& Prof. P. Univerſitatis h.t.
Rector.

EN BRVNNERE Tibi parta ad ſublimia Virtus
Stravit iter, nunc Tu pergito, & ito viam,
Sic etenim laudem paries Tibi crede perennem,
Præmia ſic capies digna labore Tuo.
Gaudia ſic Patri, ſic gaudia ſanguine junctis,
Sic etiam paries nomen in orbe Tibi.

Συσσίτῳ ſuo ſuaviſſimo honoris ergò applaudit

Johann. Alb. Sebiz. D. & Prof. P.

Hexaſtichon *ad* Diſſertationis Authorem atque Propugnatorem doctiſſimum.

ANne cluet *Conrad* conſulta audacia verè?
Julius ut quondam Scaliger explicuit.
Rite clues *Conrad*, qui magnis viribus audes
Aggredier, magni quæ ſtupuére viri:
Dum dirum docto ſtudio deſcribis abortum,
Quo vis naturæ degenerare ſolet.
Jure Machaonium ſic ſcandes nobile culmen,
Et ſumma Doctor laude vocandus eris.
Perge, quod eſſe clues, *Conrad*, felicibus auſis,
Convenient fatis nomina ſicque ſuis.
Nunc iter ingreditor ſuſceptum, perfice, Chriſto
Auſpice: tu ſoſpes vive, redique domum!

Verſiculis hiſce Supremum in arte Medica Doctoratûs axioma Amico ſuo, Diſcipulo quondam perdilecto, toto gratulatur pectore

Joh. Jacobus Dentzlerus Tigur. M.

Nobiliſſimo, & Clariſſimo Domino Candidato, Amico ſuo inter paucos dilecto,

EST BICEPS MONSTRUM, quod TE delectat Amice,
Succeſſusque TIBI ſpondet BRUNNERE ſecundos:
Gratulor ex animo, faveant cœleſtia cœptis
Numina, quò meritis acquiras præmia digna.
Creſcat Honos; Nomenque Tuum, quod ſurgit in altum
DOCTORIS titulum, fama celebretur ubique:
BRUNNERI felix curandis dextera morbis.

De Complemento ſtudiorum ex animo ita gratulatur,

Wilh. Chriſt. Küeffer, Med. Cultor.

QVem decus eximii generis, quem cura Thaliæ,
Et Phœbi Medici felicem gloria clarat,
Quemque meæ virtus niveusque in pectore candor,
Fœdere jamdudum menti conjunxit amico,
Cum *Brunnere!* biceps nuper quod patria noſtra
Edidit in lucem, monſtrum deſcribis, & ejus
Solers ſolerti indages indagine cauſas,
Monſtrorum ſimilem Te diſſimilemq; tremori,
Jure Jovis poſſum celebrato dicere nato.
Diſſimilem, preſſus quoniam Tirynthius ira
Junonis, valida, morbi, damnoſa novercæ
Monſtra dedit clava: Phœbi Tu tectus amore,
In vitam docta revocas innoxia penna.
**Alcidæ ſimilem*, quoniam poſt mille labores, *Ovid. Metamorph. l.8.f.4.
Ut pater omnipotens inter cava nubila raptum,
Illum quadrigis, radiantibus intulit aſtris:
Optime ſic ſtudii fructus decerpis *Amice!*
Æternasque Tibi ſervabit gloria laudes.

Joh. Georgius Zittelin,
Argent.

FINIS.